

Életem története

Értelmiségi családban láttam napvilágot a macska évében. Hat évesen az eperfa alatt így gondolkodtam: „én vagyok, aki vagyok és később sem leszek más.” Miután ezeket így megállapítottam, túlléptem a kívül és belül végrehajtott tettek közötti megkülönböztetéseken, nem volt különbség az álom és az álmodó között, azaz közöttem. Megvilágosodtam. Harmóniában éltem világomat egészen kb.11 éves koromig. Azután kigördültem gyermekkorom nirvánájából és testi változásaim készítése a „kint” tévútjára sodortak.

Érdekelt, hogy mit gondolnak rólam, tetszeni szerettem volna a környezetemnek és az elvárásoknak eleget tenni. A szerelem, a divat, majd a dekadencia érdekelt. Mája lecsapta az én fejemet is. Az anyag tetszelegni akart a tudatnak, megmutatta magát csodálatra vágyva és bekebelezett.

Tilos helyek, lyukak, „total car” emberek. Ittak, szórakoztak, vagy csak próbálták azt tenni. Miért? Sikk? Csak az, gondoltam, hát én is azt tettem, amit a többiek. Nem volt rossz, többnyire csak a másnapok, de még azokat is élveztem. Majd miután a pszichológia területét találtam a tudat és önmagam definiálására alkalmas területnek könnyedén pácienssé hazudtam magam. 16 és fél évesen ez volt hirtelen a legegyszerűbb, hogy tanuljak valamit, - ha esetleg lehet - a pszichiáter bácsitól egy pubertás krízis diagnózissal és sok-sok gyógyszerrel. Túl jól sikerült a hülyegyereket eljátszani, ezért egy évvel később érettségiztem osztálytársaimhoz képest..

De nem volt elég sem ez, sem az élet habzsolása, sem a miértekre a válasz, úgyhogy folytattam.

Ez az élet kevésnek bizonyult számomra. Nem hittem hogy csak annyiról szól, amit látok. Nevetségesnek tűnt és szánalmasnak. Át szerettem volna kémlelni oda, ahova nincs engedélye senkinek bűnhődés nélkül jönni-menni. A tudat határainak feltérképezése...

Onnantól kezdve a gyógyszert és a drogot soha nem sikerült letenni egészen idáig.

Betegség ez? Nem hinném. Ki tudja, épelméjűség egyáltalán létezik-e?

Bezárva lenni saját testünkbe és egyéb közhelyek... Nem vagyok filozófus, sem bölcs, sem hedonista; mégis! Azért nehogymár csak ennyi legyen?!

Félelem, szorongás, majd oldódás.

Korholás a környezet részéről. Hányás, ébren álmodás. Beszarás a gyönyörtől. Reszketés a félelemtől. Ha valaki nem mer önmaga lenni, sohasem születik meg. Használhat bármit, a szer hatása alatt esetleg él, de aztán ismét halott és nem találja helyét ebben a világban. Bűntudata van, teszi, amit elvárnak, de gyatrán. Aztán feladja, mert belefáradt, és mert rájött, hogy másképp is lehet : a jótól és rossztól messze, a minden mindegy útja ez. Sokszínű senki földjén. Különböző világokban egyidejűleg létezni, ingoványos és bizarr. A Pokolban szétnézni nem tartva attól, hogy esetleg nincs visszatérés, érdekes vállalkozás. Bizonyára sok ember vére vált már savvá a félelemtől. A félelem megnyitja az utat a világok között, fellebbenti a fátylat egy pillanatra, vagy olykor hosszabb időre is a mi dimenziónk és más síkok között. Felfedezésük után újra és újra át kell lépünk ezeket a küszöbököt, hogy belehaljunk abba, amit már megismertünk és teljessé tegyük átváltozásunkat.

Ez a sav csak addig mar, amíg az ember mindenét, az ép eszét is feladva rájön, hogy nincs halál csak átváltozás. Kiszimatolva ezt, a visszatérés még mindig kiábrándító maradt számomra, mert a kulcs az élethez útközben dematerializálódott, és a feltárult titok rejtve maradt. Mit tudok lehozni és megőrizni magam és más számára, ami érték lehet? Ideiglenesen egy megállóban rekedtem, mint Neó a Mátrix ha jól tudom második részében. Az ember életútján csak rájön egyszer, ha szerencséje van, hogy egyedül van. Mindennek a megtapasztalása privát és senkinek nem lehet átadni. Ezt követően nem érdekelt semmi, mivel rájöttem, hogy objektív valóság nincs. Csak élveztem magam.

Közös röhögések... A társadalommal való szembeütközés. „Az ember addig hiszi azt, hogy bármit megtehet, amíg szer hatása alatt áll. Milyen jó, - gondoltam – , hogy az ismeretlent meg lehet itt is tapasztalni, az embernek nem kell külföldre utaznia. Csak szükségszerű elsajátítani a hallgatás művészetét. Hallgatni és nem feltűnést kelteni, mégha máshol is vagyunk olykor...”

Az ember keresi önmagát, mert valahol elvesztett.

Úgy teszünk, mintha azáltal, hogy általános értelemben vett rendszerességet viszünk életünkbe rátalálnánk önmagunkra. John Lennon, amikor a I dont believe-ben megénekelte, hogy csak magában hisz és Yokóban lelőtték, mint a kutyát. A fényre kerülni emberi testben nem sok esély van sem így, sem úgy. Ki az, aki a fényre került? Ismerek néhányat, de nem tudom követni őket. Nincs önuralmam

hozzá. Vannak fájlok, amihez nincs hozzáférésem, így kódolt az „itt és most” 75-ben, amikor inkarnálódtam.
Snitt.

Amikor az első abortuszom volt, lelki ismeretfurdalás és büntudat nélkül menetem a kórházba. A második már megrázott. Meg szerettem volna tartani. Családi botrány miatt azonban a szüleim abortuszra kényszerítettek. Akkor abortusz után hatalmas immagitációval megfogadtam anyám és Isten színe előtt, hogy amíg az apám él nem szülök gyereket, hogy sohase láthassa. Ösztönösen mélyről, hatalmas erővel böffentek fel azok a szavak, nem gondoltam akkor, hogy kimondott szavak ennyire képesek a valóságra hatni.

A harmadik élőlényt, aki méhembe keveredett, szerettem volna megtartani, annak ellenére, hogy nem voltam tiszta, amikor fogant. De hogy kitől azt nem tudom pontosan. Elhatároztam, hogy csak azért is, mintapolgárként tisztán, drog nélkül viselem a terhességet, bár nehezemre esett a büntől távol tartani magam. Mivel azonban vidéken tartózkodtam, a megszokott környezetemből kiszakadva, több esélyem volt rá. Éjjelente álmaimból úgy felsikítottam, hogy a hangszálam majdnem elszakadt és berekedtem tőle. Rélmálmaim voltak. Elvonásom volt.

Nem voltam őszinte magamhoz sem, hogy is lehettem volna az, hisz homályban voltam még azt illetően is, hogy ki lehet az apa. Bár nagyon örültem a babának, de vannak nálam hatalmasabb erővel rendelkező entitánsok is. Többek között azok a félisteni lények, akik az új test építése közben engedélyem nélkül cigarettaszünetre mentek – gondoltam –, majd úgy döntöttek, hogy ezt a munkát az én méhemben nem fejezik be. A másik ilyen erő, a karma törvénye lehet.

Négy hónapig hordtam a babát. Az első két hónapban még szedtem a Rivotrillt, de nem speedeztem. Nem cigiztem. Kávéztam minden nap, mert nagyon aluszékony voltam. A védőnőnek nem mertem elmondani, hogy a terhességet közvetlenül megelőző kb. négy évet intenzív intravénás drogozással éltem. Afp vizsgálatra készültem, amikor a baba elkészült tőlem egy látomásomban és elkezdődtek a fájások. Bementem a kórházba, ahol nagyon csúnyán bántak velem, nem tudom, miért.

Anyám utánam jött és az egyik dokinak adott pénzt. Végre bejött egy orvos a szülőszobába és egy akkora tűt kaptam a gerincembe, hogy a várva várt enyhülés nem maradt el. Az epidurális érzéstelenítés maga volt a mennyország a sok fájdalom után, és már nem is érdekelt hogy vetélek, főleg amikor kérésemre az infúziómba dupla adag nyugtatót is szűrtak. Nem érdekelt az, hogy szülőszékben fekszem. Amint az ágytálba ürítettem kentaur-vizicsikó magzatomat a kilós méhlepénnyel együtt, lelki megrázkódtatásra hivatkozva kunyiztam még néhány tablettát és a marasztalás ellenére egykedvűen hazavánszorogtam. Üresen, istentelenül kiábrándultan, tompán-kutyául éreztem magam.

Másnap első utam egyetlen igaz mentsváramhoz vitt. Mintha egy szövetség lett volna közöttem és a drog között és mosolyogva súgtam volna neki: „nem csaltalak meg, itt vagyok...”, bár ambivalens érzéseim voltak a speeddel kapcsolatban is. Az egyik speedes jó barátnőm, 9 hónapig hordta a babáját, ez idő alatt szerhasználó volt, cigizett és a babát halva szülte. Egy másik heroinista barátnőm áldott állapotában sztondulva várta, vagy nem várta a babáját. Megszülte, de az anyja neveli. Arra gondoltam, ha az éltetre nincs megoldás, majd egy baba az lesz. Úgy döntöttem elhagyom mandulaillatú szerelmemet, a hosszúéjszakák meséit, majd meggondolatlanul házasságot kötöttem. Rövidesen megint teherbe estem. Egy baba miatt érdemes tisztán élni, gondoltam. Ezúttal tisztán fogant már amennyire kedélyjavítóval és Rivotrillal tiszta lehet valaki. Sokat dolgoztam és kimerült voltam, amikor megtermékenyültem a férjemtől. Az embrió elhalt, tudtam meg ultrahangon. Az orvos javaslata ellenére úgy döntöttem, nem megyek küretre és amikor vetélésre kerül a sor otthon maradok a párommal. Várni kellett két hónapot mire a halott embrió végre természetes úton megkezdte a kilöködését méhemből. Tudtam micsoda fájdalomra számíthatok, csendben türtem, és véráldozattal fizettem elmúlt éveim bűneiért. Végül a fürdőkádban állva kinyomtam a párom szeme láttára egy májszerű valamit, mely élettelenül a kádra toccsant és úgy meglepett nem várt mérete, hogy kínos zavaromban röhögtem. Kezembe vettem, megnéztem, a párom orra alá dugtam, hogy ő is nézze meg halott sügéregyünk burkát, majd kidobtam a kukába, onnan is kivettem, sós kútba tettem. Onnan már nem vettem ki, hanem lehúztam. És csak néztem a WC alját, hogy lement-e. Megkönnyebbültem.

Ambivalens gondolatok kavargtak a fejemben, mint mindig. „Egyáltalán vajon én akarok-e gyereket? Ez nem így működik- reflektáltam előző gondolatomra, hiszen akiket megerőszakolnak azok sem akarják a babát, az mégis 9 hónapra megszületik. Tehát nem attól függ a vetélés, hogy akarja – a

kismama tudatalattija, vagy sem. Elég lesz ebből, akárhogy is van, nem átjáróház az én méhem”, zártam le eszmefuttatásaimat. Majd vádoltam Isten, mert nem hallgatta meg fohászaimat. A falról letéptem néhány szent képet, összegyűrttem, megtapostam. Helyére tettem Jim Morrisont. Érzelmi válságba kerültem és a vetélést követően szakítottam a férjemmel. Egy pszichológus felkarolt és észre sem vettem, az életem kezdett helyrerázódni. A beszélgető terápia, az akupunktúra, a pszichiáter által felírt kedélyjavító, a rendszeres alvás, a munka, a vitaminok, a szaunázás, a jóga jótt tett. Kibékültem a férjemmel. Ezek után minden hónapban vagy négy-öt terhességi tesztet vásároltam és izgatottan figyeltem a teszteredményt. Amikor nem mutatott terhességet nem akartam elhinni és elhatároztam, hogy ezentúl nemcsak terhességi tesztet, hanem ovulációs tesztet is veszek. Sikerült a megfelelő időben rávenni a férjemet, hogy helyezze belém magját gyermeknemzés céljából. Nem igazán szeretett volna babát, mondván a bolygó tartalékai kimerülöben vannak, lassan víz sem lesz, ilyen világra akarsz szülni? (Há ebből igyanak a gyerekek? Szar ízű almalébű? Há micsoda dolog ez?) Aztán a menstruáció előtt a tesz terhességet mutatott. Nagy volt az örömöm, de rá egy-két napra összeestek a melleim és egy erősebb mensivel távozott a gombostűfejnyi megtermékenyített petesejt.

Aztán megint veszekedtünk. Arra jutottam, hogy a második abortusz az oka a sorozatos vetéléseimnek. Habitualis vetelő lennék? Ezt írják a neten... Szerintem második abortuszkor későn estem be kaparásra és túlságosan megvékonyították a méhfalat, ez lehet az ok. A másik tippem, hogy jobb nekem, ha nincs gyermekem. Úgysem történik semmi véletlenül az életbe, úgyhogy el kell fogadjam. Férjem talán látta azt, hogy rögeszmémé vált a babakérdés és megtagadta azt, hogy csinál nekem gyereket. Tudta, hogy ez nekem a legfontosabb, mert mániámmá vált a tesztelgetésem. Elzavartam az életemből és külön éltünk. Beszereztem magamnak egy ovulációs mikroszkópot, önvizsgálatra, ám csak a mindennapos önmegfigyelések közben vettem észre, hogy a párom sehol sincs. Majdnem vagy teljesen elveszítettem.

Végiggondoltam a dolgokat. Felismertem azt, hogy ez a „babacsinálás mindenáron” kérdés egy rossz mániámmá alakult. Túlpörögtem magam. Mára már kezdek belenyugodni sorsomba és csak reménykedve várom, hogy az összes múltban elkövetett bűneimet végre levezekeljem. Hátha egyszer felnövök végre és úgy fogok élni, mint tudatosságom legszebb időszakában, 6-11 éves koromban.